

„de wielende stroom van het molenkanaal”

Dit was de plaats die André had uitgekozen om zijn geluk te beproeven. Hij klom op de borstwering daar, waar deze een aanvang neemt, wierp zijn tuig in 't water en liep toen met geregelden tred over het smalle bovenvlak, terwijl hij den dobber vrij liet meedrijven met den snellen stroom. Aan de brug gekomen, keerde hij terug tot zijn punt van uitgang om vervolgens weer met den stroom mee te loopen over het smalle pad. Zoo ging hij heen en weer, wachtend of de visch zou willen bijten. Doch niets liet zich bespeuren en onder 't loopen dwaalden allengs zijne gedachten af. Hij zag Marie en hoe hij zelf haar blijde tegentrad, de gevangen visschen hoog in de hand! Maar terwijl hij vertoefde in 't rijk der verbeelding, vergat hij de werkelijkheid om zich heen en werktuigelijk schreed

hij over de borstwering voort.... Plotseling — zijn voet vindt geen steun, — hij schrikt op uit zijn droomerij door de duizeling van zijnen val en reeds in 't zelfde oogenblik voelt hij het koude water spattend en schuimend om zich heen, — een angstkreet — en reeds wordt hij meegesleurd door den sterken stroom van het molenkanaal. Enkelen hebben hem zien vallen of hooren zijnen schreeuw, zij snellen toe —, maar hij is verdwenen onder het lage bruggewelf. Nu spoeden ze zich naar het andere einde en werpen zich neer op den grond, gereed om toe te grijpen, zoodra het wielende water